

— Не бойте се не бойте се, сиви зайченца — каза имъ привѣтливо лиса.

При тия думи очитѣ на най-стария заякъ се насълзиха, той се прокашля, зашава съ крака и каза съ плачевенъ гласъ:

— Госпожо Лисичке, научи ни на умъ и разумъ, молимъ ти се. Не може да се живѣе вече отъ проклетия вълкъ. Отъ озарана трѣвица въ уста не сме турнали... Тръгнали сме при мечката, при баба Тодора да ѝ се оплачемъ и съвѣтъ да искаме.

— При мечката ли?.. Каква работа имате вие при мечката. Азъ отъ тамъ ида. Ходихъ на поклонъ при нея и нѣкои работи да сѣрша, но напраздно. Нашата баба Тодора отъ дрѣмка очитѣ си не може да отвори. Какво ще правите при нея?

Каза това лиса и едвамъ-едвамъ се усмихна.

— Молимъ ти се, госпожо лисано, научи ни на умъ и разумъ, отъ зло ни избави — заплакаха и закланяха се прѣдъ лисицата седемтѣ зайци и заицата съ зайченцето.

— Е нѣма що... виждамъ ви мжкитѣ, ще гледамъ да ви помогна.

— Помогни ни, прѣмжда госпожо лисано... На тебъ ума ти сѣче, а ние сме прости... помогни ни молимъ ти се!...

Лисана си върти очитѣ, съ рохава опашка си играе, вжтрѣшно се усмихва и си мисли.

— Ще ви помогна азъ, ще ви помогна хубаво, та ще ме запомните.

И Кумица-лисца на часа смѣтна, какво ще трябва да прави. Тя добрѣ знаеше че заицитѣ сѣ народъ простъ, страхливъ и довѣрчивъ.

— Чуите, зайченца-брѣзокраченца—казала лиса сериозно. Отъ сега нататкъ вие свободно ще си гризете липовитѣ корички, нѣма кой да ви прѣчи. Вървете съ мене на полянката да прогонимъ вълка.

— Какво думашъ!—разтреперили се отъ страхъ заицитѣ.